

KISS BENEDEK
K.u.K. – udvar

*Azt hittem, föltámadt a szél,
pedig csak a klotyót öblítették
a felső emeleten. A rácsos,
békebeli körfolyosók, mint a
börtönudvar fölötti acélszerkezetek,
fölerősítik vagy elnyelik a hangokat,
de mindenki biztos lehet, hogy
másnak tetszenek, mint valójában.
Ide állok ki éjszakáimban, az ajtóm elé,
mint egy lunatikus vagy mániákus,
az égbolt vasfedőjén általában
csillag-páracseppek ragyognak
lecsöppenni készen.
Mi fortyog a fazékban,
mi-minden fortyog az udvar fazekában!
A történelem levese itt
folyton emelgeti a fedőt,
s mint a kuktából, vészes sivitással
tör föl a düh és indulat.
Éjjel érzem itt leginkább a lelkem,
mikor csak az idegbeteg lány
anyja égeti a villanyt,
s még akkor is világít hajnalig,
mikor én ágnak dőlök.
A falak persze sárgák, mint a
klasszikus tébolydában,
s valami konok, malteros fegyelem
tarja őket szilárdan,
rongyosan is egyenesen,
mielőtt – azt várom – hasravágódnak és
laposkúszásban eltűnnek az
oroszk által egykor oly alaposan átkutatott
pincék mély lövészárkaiban.*

*S közben már
a XXI. század.*

*Köhhintek párat,
ez is a tuberkolózis századára emlékeztet,
s szemvillanásom, mint egy lázadó csillag
vagy egy célzott köpés,
nagyot toccsan az udvar-kövezeten.*

*Félek. Valamitől félek.
Magam vagyok a bolond lánnyal.
Ketten vigyázzuk a világot.*